

Forord

Det er en herskende skik blandt menneskene at festligholde mærkedage og tildragelser, der danner indledningen til betydningsfulde afsnit i vor tilværelse: Således er det også kun naturligt, at Boldklubben Sylvia festligholder sin 75-års fødselsdag.

En sådan begivenhed kalder minderne frem. Episoder fra klubbens store dage trænger sig frem i ens erindring, for at blive efterfulgt af minderne om svære tider og sørgelige tildragelser. Heldigvis er minderne om de glade timer i kammeratligt samvær de fremherskende.

Med undtagelse af indføjelser: 75-års fødselsdag, blev klubbens 25-års jubilæumsskrift indledt som ovennævnt, og det er ingen tilfældighed, at også denne skildring af klubbens svundne 75 år indledes med samme sentencer.

Det er jo netop de glade timer i kammeratligt samvær, der gør tilværelsen lysere, og Boldklubben Sylvia har i nu 75 år været rammen om mange gode og lyse stunder, der har udviklet kammeratlige forhold til glæde for de enkelte.

Efterfølgende er et forsøg på, i sammentrængt form, at skildre klubbens liv i de svundne 75 år, dog hovedsageligt koncentreret omkring klubbens sidste 25 år, hvor ungdomsafdelingen udvikledes og kom til at virke.

Clubbens start

Ikke mange foreninger oplever at fejre 75-års fødselsdag, og beretningen om Boldklubben Sylvia's 75 svundne år, påbegyndes derfor med indledningen "Der var engang . . .".

Således begynder de fleste eventyr, og man kan synes, at det er noget af et eventyr, når man ser på de 75 år, som klubben nu har tilbagelagt.

Altså: Der var engang nogle drenge, som efter at have set andre spille fodbold, besluttede sig til at stifte en boldklub. Det var drenge fra ejendommene nr. 9-10 og 12 i Prinsessegade, og deres navne var: Oscar Christensen, Erhardt Larsen, Axel Lundgreen, Max Jensen, Herluf Christensen, Marius Jensen, Holger Jensen, Niels Hansen, Vilhelm Larsen, Carl Jensen og Ernst Schlottmann.

Klubben blev stiftet den 8. april 1900 i Prinsessegade nr. 12, og man blev hurtigt enige om at kalde den "SYLVIA". Den ærefulde post som klubbens første formand tilfaldt Erhardt Larsen, medens Oscar Christensen blev klubbens kasserer, et job han bestred til 1935. Oscar Christensen må iøvrigt fremhæves som et af de medlemmer, der igennem årene har haft enorm betydning for klubbens trivsel. Mange af vore nuværende seniors mindes endnu Oscar ved pulten i nr. 13, hvor han i mange år sørgede for bolde etc., samt så til, at alle benyttede døren og ikke vinduerne som ind- og udgang.

Man får kampe

Drengene havde tidligere kun sparket til en almindelig gummibold oppe på Christianshavns Vold, men nu blev der indsamlet 10 kr. til en rigtig fodbold nr. 4, og man begyndte at spille på Villumsens Park, der var beliggende hvor larmende busser og personbiler nu drøner ad Amager Boulevard.

Første gang man iøvrigt spillede med den rigtige fodbold, endte spillet i et vildt opgør, og formanden skar bolden i stykker.

Fra starten havde man ingen omklædningsrum, man gik enten derud i sportstøjet eller havde det på under overtøjet. Træner havde man naturligvis ikke, skønt man, grundet manglende kendskab til det ædle spil, kunne have haft god brug for en sådan.

Efterhånden kom man dog ind i mysterierne, og Sylvia begyndte at få kampe. Første kamp var mod "Boldklubben Dannebrog" fra samme gade, og efter vor 1-0 sejr blev "Dannebrog's" spillere så ophidsede, at de lovede os klø.

Mod "Boldklubben Bolden" i en anden kamp, afbrød man simpelthen kampen efter 1. halvleg. Vi var bagud med 12-0, så hvorfor fortsætte?

HOLDET AF 1906-07

Bageste række: Ejnar Hansen, Jens Christensen, Andreas Sørensen, Anton Westergaard, Axel Petersen (Fin i Kanten), Oscar Andersen, Herluf Christensen. Siddende: Oskar Christensen, Erdman, Robert Jørgensen, Valdemar Christiansen.

Klubben fik nu en del tilgang fra konkurrerende naboklubber, og i årene 1906-07 kunne vi stille med et hold der blev betegnet som Amagers stærkeste.

Turneringskampe starter

Man kendte dengang ikke til turneringer som idag, men måtte træffe aftaler om hver kamp, der skulle spilles. Sylvia deltog dog i 1908 og 09 sammen med "Tjalfe" i en turnering under KBU. Resultatet var ikke særligt strålende, og da "Tjalfe" opløstes i 1910, ophørte vi med at deltage.

Årene 1910-12 var meget rolige år for Sylvia, men herefter begyndte igen en opgangsperiode, der førte til, at Sylvia blev den førende klub på Amager.

I 1912 da "Amager Boldspil Union" blev dannet, måtte der skabes fastere rammer såvel indenfor klubbens styrelse som blandt spillerne. Fra denne tid stammer iøvrigt klubbens dragt, idet man påsyede de hvide trøjer grønne vinkelstriber. Disse blev nogle år senere udskiftet med vore nuværende sorte. Dragten var en efterligning af de dygtige engelske holds, og mange andre danske klubber fulgte i tiden derefter vort eksempel.

Fra den opløste "Tjalfe" fik vi tilgang, og formåede at mønstre et hold, der var istand til at slå de ellers uovervindelige "1908" med 2-0.

I årene der fulgte fik klubben tilgang fra flere naboklubber, og det var derfor intet under, at vi i "A.B.U.'s" turneringer i 1913, 16-17, 17-18 og 19-20

vandt Amagermesterskabet. Det var en stor periode i klubbens tidlige historie. Fra 1920 gik det imidlertid jævnt nedad, til vi i 1927-28 nåede bunden. Tidligere spillere vendte tilbage i 1929, og fra næstsidstepladsen i 1927-28 i B-rækken, svang vi os op til 1. pladsen i 1928-29 og spillede 2 oprykningskampe på Idrætsparkens bane. Vort hold vandt 3-1 over "Viktoria" og spillede den anden uafgjort, hvorefter vi rykkede op i A-rækken.

HOLDET AF 1937-38

1. række Erik Cronqvist, Johan Johansen, Oskar Breiter.
 - 2. række Martin Krause, Kaj Christensen, Harris Andersen. - 3. række Herman Pankchik, Ødbert Christensen, Roald Christensen, James Cronqvist, Emil Poulsen

Kun 2 år holdt vi os i A-rækken, og måtte lide den tort at rykke ned. De dårlige år i 30'erne skyldtes bl.a. gnaveri spillere og ledelse imellem, og klubben kom i 1930 ud for det usædvanlige, at hele holdet, i en kamp mod "Standard", forlod banen efter 1. halvleg.

Udover gnaveriet, var klubbens økonomi ikke særlig god, og i 1932 blev vort klubhus solgt til "Hekla". Samtidig førtes forhandlinger om en sammenslutning, hvilket heldigvis for vor klub ikke blev til noget, da "Hekla" imellemtiden selv kom i økonomiske vanskeligheder.

Fra sæsonen 1933-34 gik det atter fremad, og i 1937-38 og 1939-40 blev vort hold nr. 2 efter henholdsvis "Dragør" og "Union". Et stærktspillende mandskab. I perioden fra 1940-41 til 1949-50 kunne klubben mønstre mange gode hold, men klubben kom til trods for dette ikke til at præge turneringerne, men måtte nøjes med middelplasseringer. I denne periode blev en klubrekord iøvrigt sat, idet Erik Cronquist på vort 2. hold scorede ikke færre end 42 mål. Fra denne periode skal det også nævnes, at vi ved et five-a-side stævne i Sundby Idrætspark, sensationelt besejrede Fremad Amager, der på daværende tidspunkt havde fremragende spillere, bl.a. landsholdsspillere.

1948-49 blev helt naturligt et mærkeår for klubben, idet den ungdomsafdeling, der senere skulle avle mange strålende spillere, blev startet.

Ungdomsafdeling 1950

Stilhed før stormen

1950-51 blev rolige år hvor holdet, skønt bestående af habile spillere, ikke formåede at nå resultater, og i 1952 gik det galt. Vi måtte efter en meget svag sæson rykke ned i B-rækken, hvor vi opholdt os i 1953-54.

I 1954 blev vi placeret som nr. 9, og meget uheldigt for os, havde KBU netop vedtaget en omlægning af turneringen med 8 hold i 3 rækker, og som nr. 9 i B-rækken rykkede vi ned i C-rækken, hvor vi var sikret mod yderligere nedrykninger, idet det var laveste række indenfor KBU.

Vi begyndte så småt at mærke ungdomsafdelingens betydning for seniorafdelingens udvikling, og specielt i årene 1956-57 og 58, fik afdelingen tilgang af gode unge spillere nedefra.

Ungdommen gør sig gældende

I 1958 var det unge hold — 4 spillere var faktisk fortsat ynglinge — allerede fremme i forreste række. Vi endte som nr. 2, og da KBU samme år vedtog en omlægning til kalenderturnering med for- og efterårs-sæson samt en udvidelse af KS-rækken, ”smuttede” vi med op i B-rækken, hvor vi gjorde come-back fra 1959.

Vort besøg i B-rækken blev af kort varighed.

Jubilæumsholdet 1960.

Palle Hansen, Ole Nielsen, Leo Jensen, John Njor, Jørgen Kofoed, Ib Allermann, Hans Andersen, Claus Isenbecker, Kjeld Rasmussen, Ole Zachau, Flemming Nielsen,

Efter en 2. plads i 1959 vandt vi rækken i 1960, og vi var tilbage hvor vi havde startet i 50'erne.

I 1960 markerede klubben sin 60-års fødselsdag med en opvisningskamp i Sundby Idrætspark. Vi tabte 2-1 til daværende meget stærke B93, men havde dog til kampen sørget for forstærkning af holdet med de 2 fremragende A.B.-spillere, Flemming Nielsen og John Njor.

Perioden var fantastisk, holdet var nu fyldt med selvtillid, mod og troen på sig selv, og 1961 og 62 blev overraskende gode sæsoner. I 1962 bankede fru Fortuna atter på vor dør. Vi sluttede sæsonen med en flot 2. plads, og da KBU atter foretog ændringer i de højere rækker, ”smuttede” vi atter med et trin op, og debuterede i 1963 i mellemrækken.

Nu kunne det jo lyde som om klubben gennemgående har være meget heldig, og måske ikke retfærdigt er kommet så hurtigt op, men det skal dog understreges, at vort hold havde tilspillet sig en 2. plads, en placering der tyder på styrke, og som altid vil give oprykning i tilfælde af turneringsomlægninger eller udvidelser af højere rækker.

At holdet var af stor styrke konstateres derved, at holdet gik gennem B-rækken fra 1959 til 1960 uden at lide nederlag i 40 — fyrre — kampe. Først i en

af de sidste kampe i 1960 – da vi vandt turneringen – tabte holdet kamp nr. 41 til ”Hekla” med 3-1. ”Hekla” var iøvrigt så stolte over sejren, at de i lykønskningstelegrammet skrev ”Nok er i stærke og har vundet rækken, men tabe det kan i”. Virkelig god og sund moral.

Tilpasningsperioden

Mellemrækken var en hård prøvelse for et hold der var formidabelt i C-rækken, stærkt i B-rækken og godt i A-rækken. 1963/64 var år, hvor vi måtte mærke den hurtige oprykning fra C-rækken. Holdet måtte fighte for eksistensen i M-rækken, og måtte se sig henvist til bundplaceringer. Dette er ikke god medicin ovenpå stor succes, og vi måtte i disse år se flere 1. holdsspillere trække sig tilbage. Desværre trak flere sig helt ud af klubben, og det tomrum der derved opstod var svært at udfylde.

Sæsonerne 1965-66-67 taler sit tydelige sprog om besværlighederne: 1965 nr. 8, 1966 nr. 9 og 1967 nr. 9.

I 1966 burde vi ovenikøbet være rykket ned. Med blot uafgjort i sidste kamp mod Sundby var vi rykket ned. Vi vandt kampen 1-0, men uden dommers hjælp var det aldrig gået. Vort mål burde aldrig have været godkendt, og kort før tid blev et tydeligt straffespark begået i vort felt. Blot ikke tydelig for dommeren!!!

I 1965-66-67 rykkede årgangene 1946-47 og 48 op i seniorafdelingen, og en epoke, i lighed med 1956/57 til 1963 blev grundlagt.

Som førnævnt var resultaterne ikke gode de første år, hvor de unge ikke kunne stå distancen rent fysisk, men godt bakket op af enkelte ældre spillere, begyndte resultaterne at komme allerede i 1968. Holdet lå gennem det meste af sæsonen på en 2. plads, men igen spillede fysikken ind. På de sidste afgørende kampe blev vi henvist til en 4. plads.

I 1969 skulle det være. Således plejer man vist at indlede hver sæson, men dette år havde en særlig begivenhed. Den gang var det ikke KBU, men derimod DBU, der havde bestemt en ændring af de højere rækker. Daværende kvalifikationsturnering skulle laves om til 4 DS-serier, og det øgede antal hold til disse 4 serier, bevirkede en oprykning på 4 måske 5 hold fra M-rækken, afhængig af hvor mange klubber fra KS-serien der kvalificerede sig.

Også dette år prægede vort hold turneringen. Vi var indtil de sidste 4-5 kampe aldrig placeret dårligere

end nr. 3. Imidlertid oplevede vi i efteråret en svær krise. Klubbens træner ophørte, efter uoverensstemmelser, med sin trænergerning og den manglende ledelse i de afgørende kampe, skabte splid og uro på holdet, og vi endte som nr. 6. I den sidste kamp skulle vi blot klare uafgjort mod bundholdet Mariendal – vi tabte 4-0. 5 hold rykkede iøvrigt op! !

Ungdomsafdelingens værk

I 1970 blev det kun til en 5. plads, men sæsonen skal fremhæves som en af de særligt gode. Uden træner i en hel sæson, er det en præstation at holde sammen på et hold, og man kunne i denne præstation ane fremgangsrigt år. Det var ”Sylviagutter” der var på holdet, gutter der ikke havde givet op i modgangen, men havde ofret ekstra for at overvinde den øjeblikkelige krise.

Fra 1971 vendte klubben tilbage blandt de stærkeste i M-rækken, idet de erfarne spillere fra 1946/47 og 48, med stor dygtighed formåede at bakke de nyoprykkede talenter op.

At der var tale om talenter, fremgår bedst ved at konstaterer, at ikke færre end 5 var med fra sæsonens start. Samtidig formåede holdet at presse den senere vinder af rækken, HB, gennem hele sæsonen, og endte på en 2. plads. Resultatet var uventet godt med det meget unge hold, og havde afbud p.g.a. ferie ikke svækket holdet i de første kampe i efteråret, kan man idag mene, at vi allerede i 1971 var rykket op i KS-serien. Vi tabte bl.a. vigtige point til HB, der på dette tidspunkt kun førte med ét point foran os.

At det var gået så overraskende godt i 1971 havde givet spillerne blod på tanden, og i 1972 lykkedes det klubben at rykke op i KS-serien efter en bragende sæson.

Vort hold førte turneringen fra start til slut, og tabte ingen kampe. Enkelte kampe – bl.a. den første mod Sundby – blev vundet på vor tro på os selv. Vi formåede altid at komme med i kampen, skønt vi ofte startede svagt. Dog var det kun i få kampe vi lod modstanderen presse os hårdt. I de fleste kampe spillede holdet med stor autoritet, og glimrende fodboldspil blev vist.

At holdet havde format til KS-serien vidste ledelsen, og man regnede det da også for givet, at holdet skulle komme til at præge turneringen.

Måske var selvtilliden blevet for stor efter den

Svend Klyver, Poul Killendahl, Ejner Madsen, Benny Østergaard, Kim Jørgensen, Bent Andersen, Harley Jensen, Ole Larsen, Ib Nygaard, Bjarne Pedersen, Leif Skou, Niels Chr. Feld, Jan H. Nielsen, Flemming Svensson, Kaj W. Olsen, Søren Nicolaisen, Hans Mailand, Kjeld Rasmussen, Leif Ziegler, Alex Jensen.

store sæson året før, for vi skulle igennem nogle hårde kampe, før vi havde sikret en flot 5. plads. Først i efteråret slog holdet igennem, og spillet blev lagt om, med mere vægt på midterbanen og forsvaret. At vi magtede også denne spillestil kom specielt de 2 top-hold GVI og Tårnby til at mærke. Vi blandede os i deres indbyrdes kamp om 1. pladsen, først ved at tage point fra GVI, så Tårnby så ud til at være sikret 1. pladsen; derefter i den 2. sidste kamp at slå Tårnby på udebane med 2-1, hvorved vi sikrede GVI 1. pladsen.

At de gamle KS-klubber havde fået respekt for os, så vi i 1974. Man vidste at vort hold spillede teknisk godt, og hvis vi kom igang kunne blive en vanskelig modstander. Mange af holdene spillede derfor kontant, ofte uregelmønt mod os, og vore spinkle forwards forsvandt ud af billedet. Mod slutningen af turneringen bredte en smule nervøsitet sig blandt såvel spillere som ledere, men som det ofte går i en sådan situation, forvandlede holdet fuldstændigt, og vi oplevede nogle bragende bundkampe, der hurtigt bragte os fri af bunden og op på en endelig 7. plads.

Motto

Hver sæson starter man med stor optimisme, og

det skal man også, blot den er baseret på faktiske forhold. Når ledelsen nu udtaler optimisme for vor jubilæumssæson, er denne baseret på faktiske forhold.

Vort hold af i dag er bestående af unge spillere – talenter fra årgang 1946-47, men hovedsageligt fra 1952 – der deres unge alder til trods, gennemsnitlig har spillet mellem 50-80 1. holdskampe, og derigennem allerede nu erhvervet en stor rutine og erfaring. De 2 første sæsoner i KS-serien har lært os nødvendigheden af råstyrke, og med den gode træningsindsats der er fremvist hidtil i vinterhalvåret, vil denne være til stede fra sæsonstarten. Kombineret med spillernes talent, tekniske kunnen, har vi lov at håbe på en god sæson, hvor Sylvia blander sig i striden om 1. pladsen.

*Forandring fryder
-og gavner*

Samtidig med klubbens debut i KS-serien, gennemgik 1. holdsdragten en forandring, idet klubben benyttede sig af muligheden for gennem sponsorordning, at opnå økonomisk dækning af udgifterne til 1.

holdsdragten, samt derudover sikre ungdomsafdelingen bedre mulighed for nyanskaffelse af materiel. Klubbens ledelse har naturligt glædet sig over, at en af vore egne har ydet denne sponsorstøtte.

Sølv- og guldnål

I nyere tid har boldklubben stiftet et sølv- og guldmærke for opnåede 1. holdskampe; med kravene henholdsvis 200 og 250 kampe.

Når man ser på tidligere tiders 1. holdsspilleres kampantal, ser man at mange har spillet både 300, 350 og nær 400 kampe.

200 eller 250 kampe er sammenlignet hermed ingenting, men blot skal man vide, at 1. holdet før, under og efter krigen spillede mange turneringskampe, samt deltog både i Amager- og Københavnercupen. Dette gav mange kampe pr. år. I dag hvor en 1. holdsspiller allerhøjest kan regne med 20-22 kampe pr. sæson, afhængig af skader etc., må det betegnes som en stor præstation at nå både 200 eller 250 kampe.

Kun 3 spillere har i nyere tid nået dette kampantal, nemlig: Hans Andersen (205), Bent Andersen (207) og Kield Rasmussen (291). Sidstnævnte sætter sikkert rekord for efterkrigstiden med over 300 kampe, men mon ikke nogle fra den meget unge generation når højere? Flere af disse runder i en alder af blot 22-23 år de 100 kampe.

Omklædningsrum og baner

Boldklubben har ført en omflakkende tilværelse, specielt i perioden 1900 til 1950.

Fra 1900 til 1912 havde klubben lokale hos "Kanoneren" i Lejren. I 1912 fik vi omklædningsrum i en uhyggelig, men minderig jordhøj ved Lejren. Dette opholdssted blev dog ikke af lang varighed, idet vi allerede i 1913 flyttede til Jernbanepavillonen ved Amagerbrogade. Selv om forholdene var ret gode, flyttede klubben ret hurtigt, og i de efterfølgende år fortsatte den omflakkende tilværelse. Således havde klubben i 1914 lokaler i Møllecåfeen ved Amager Boulevard, og i 1915 i Forsamlingsbygningen på Kløvermarksvej. I 1916 fik klubben bane ved brandstationen, og blev samtidig ejer af egne omklædningsrum. En stor dag i klubbens historie var det, da den i 1927 købte "Boldklubben Star's" klubhus på Flyvepladsen for 535 kroner. Her blev klubben til 1940, dog undta-

get 1933, hvor vi solgte huset til "Hekla", og flyttede til Lejren ved Faste Batteri. Allerede i 1934 købtes huset tilbage, og vi flyttede atter til Flyvepladsen ved Kløvermarken. I 1945 skulle Flyvepladsen benyttes til flygtningelejr, og vi måtte endnu engang flytte. Vi fik omklædningsrum i Sundby Idrætspark, og ikke vort nuværende hjemsted, men Sundby, kom til at danne rammen om ungdomsafdelingens start. I 1952 flyttede klubben tilbage til Flyvepladsen, nuværende Kløvermark, og vi har siden haft fast bopæl her. Dog har seniorafdelingen siden 1973 haft omklædningsrum i Herjedalsgade, KGR's tidligere omklædnings- og kantinebygninger.

Vore turneringskampe blev spillet i Sundby Idrætspark indtil 1934, hvor KBU godkendte Flyvepladsens bane. Da vi efter krigen atter flyttedes, blev vore kampe atter afviklet i Sundby Idrætspark. Fra 1953 har vi spillet vore turneringskampe på Kløvermarken.

25 år blandt drenge

Ib Nygaard.

Mange ting i livet beror på tilfældigheder, men det er ikke tilfældigt, at jeg har valgt den overskrift. De 25 år har været indholdsrige for mig. De bedste venner, man kan tænke sig, har jeg i årenes løb fået blandt Sylvias drenge; små tillidsfulde væsner, større drenge, der har lyst til at snakke, unge mennesker af mange forskellige typer, alle aldre, alle typer har jeg været på bølgelængde med, og mange har jeg fulgt gennem deres opvækst. Det har altid været en skuffelse for mig, når en dreng har meldt sig ud. Hver gang føler jeg, at jeg mister en af mine bedste venner.

Min start i Sylvia var også en tilfældighed. En dreng i opgangen, hvor jeg boede dengang, spurgte mig, om jeg ikke kom over i Sundby Idrætspark for at se ham spille.

Det var i 1950, umiddelbart efter klubbens 50-års jubilæum. Jeg lod mig overtale. Jeg har aldrig tidligere interesseret mig for fodbold, idet jeg selv havde dyrket andre idrætsgrene. Drengen hed Kurt, han spillede på Sylvias første og iøvrigt eneste drengehold. Klubbens ungdomsafdeling bestod engang af et juniorhold (som iøvrigt blev afmeldt), et drengehold og to lilleputhold.

Det var dog ikke den eneste kamp, jeg kom til at se. Jeg kom nemlig i sludder med drengene og deres træner, og da sidstnævnte spillede på klubbens første hold, manglede han en leder til at følge drengenes kampe, og så sad jeg i saksen.

Sylvia spillede dengang i A-rækken og kunne iøvrigt godt trænge til lidt fornyelse nedefra, men det

havde jo lange udsigter. Om efteråret, da drengene skulle begynde indendørs træning på skolen, blev jeg opfordret til at være behjælpelig som gymnastiklærer. Nu var drengene jo blevet mine venner, så jeg sagde ja. Efter kun to træningsaftener udeblev træneren, og jeg stod alene med drengene. Nu kunne jeg jo have gået samme vej, men jeg prøvede efter bedste evne, at træne drengene både i gymnastik og fodbold. Vi var allerede på det tidspunkt så meget på bølgelængde, så det gik sagtens.

Samme vinter skete der det, at lilleputternes træner var søgt ind til militærtjeneste. De havde for et stykke tid fået en stedfortræder, men en dag stod også de alene.

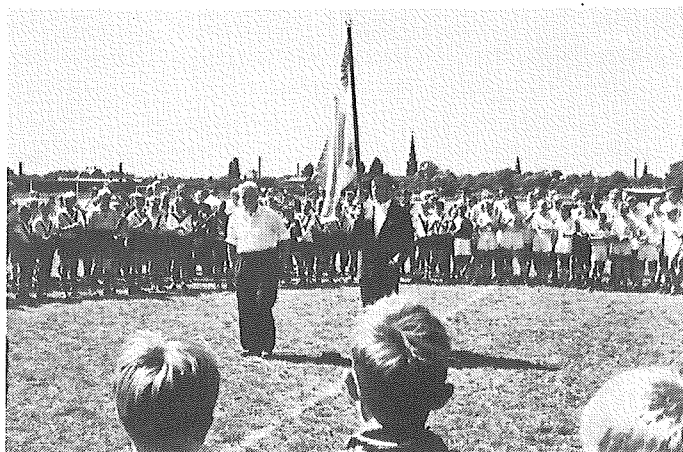
Gymnastikhold 1960

Sæsonen gik dengang fra august til juni, så allerede den følgende sæson, 1951-52 kunne jeg se det betimelige i at slå hele ungdomsafdelingen sammen under en fælles ledelse.

Denne ændring blev vedtaget på et møde hos Kai Christensen i begyndelsen af januar 1952, og som forslagsstiller kunne jeg dårligt undslå mig for at modtage valget som ungdomsleder. Ungdomsafdelingen bestod stadigt af et juniorhold, et drengehold og to lilleputhold. Det var også ungdomsafdelingens kapacitet i sæson 52-53.

Det første ungdomsstævne

I juni 1953 markeredes ungdomsafdelingens 5-års dag med et ungdomsstævne på Kløvermarken. Der skete mange ting i forbindelse med dette stævne. 5-års emblemet blev indstiftet. De første ni, der modtog dette klenodie var Leif Hansen, Helmer Petersen, Kurt Olsen, Elo Nielsen, Flemming Bruun, Leif Bundgaard, Bent Cronqvist, Ole Nielsen og Erik Korsholm. Ved samme lejlighed uddeles de første otte flidspræmier til Flemming Bruun, Ole Nielsen, Erik Korsholm, Arne Christoffersen, Ole Jørgensen, Bent Olsen, Flemming Saugmann og Carsten Grolin. I alt er der fra det første ungdomsstævne og til dato uddelt 739 flidspræmier og 298 5-års emblemer.

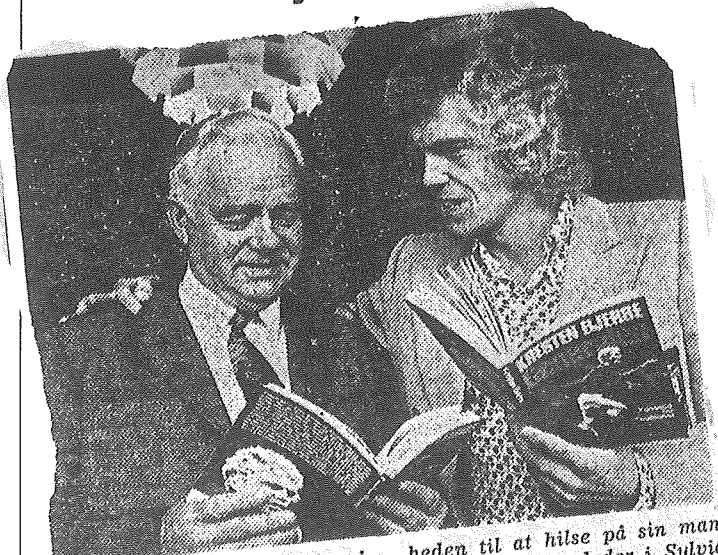

Nygaard åbner ungdomsstævne.

Klubben begynder at vokse

Nu var tiden inde til at få lidt tilgang til klubbens ungdomsafdeling. Vi var klar over at der skulle sættes på de små, der endnu ikke havde haft tilhørsforhold til andre klubber. I den anledning satte vi en intern turnering igang og inddelte de små (puslingene) i Atalanta, Juventus og Milan. Succesen var så stor, så vi ret hurtigt måtte have Bologna med ind i billedet. Når vi ser bort fra puslingene var klubbens ungdomsafdeling i sæson 53-54 på 6 hold, i 54-55 var vi vokset til 9 hold og i 55-56 til 10 hold, og 16. april 1956 faldt der en appelsin i vores turban.

Kresten Bjerre

Kresten Bjerre, anfører for såvel Racing White som det danske fodbold-landshold, er i København for tiden i anledning af udgivelsen af sin bog 'Generalen'. Han benyttede lejligheden til at hilse på sin mangeårige ungdomsleder i Sylvia, Ib Johansen Nygaard, som han beskriver som 'en af de få idealister, der har betydet noget for mig i min karriere'.

Igen en tilfældighed. Kresten blev fodboldspiller ved en tilfældighed. Han skulle være spejder, men var

gået med et par kammerater på Kløvermarken, hvor han ret hurtigt blev "bidt af fodbolden", og 16. april 1956 meldte han sig ind i Sylvia.

Det skulle hurtigt vise sig, at Kresten var et naturligt talent, men han må have befundet sig godt hos os, for han skiftede først klub den 1. december 1960.

Når jeg nævner Kresten blandt de tusinder af drenge, der gennem årene har spillet i Sylvia, er det, fordi jeg synes, at vi bør kvittere for de mange gange Kresten har omtalt Sylvia i pæne vendinger. Vore drenge taler endnu om de to gange Kresten har været på Kløvermarken og spillet med dem i deres trænings-tid.

Klubben vokser stadigt

Vores interne puslingeturnering gav os så mange nyindmeldelser, som efterhånden rykkede op i andre aldersklasser, så klubben var i stadig vækst. Efterhånden som andre klubber fik puslinge nok, blev der fra flere sider arrangeret puslingeturneringer, så der var ikke tid til vores "interne italienske turnering". Dette til trods for, at første holdet i 1953 rykkede ned i B-rækken og i 1955 i C-rækken. Alligevel var vi i 1956-57 vokset til 11 ungdomshold, stadigt fraregnet puslingene, der på det tidspunkt talte ca. 70 stk. Sæson 1958 gik KBU over til kalenderårsturnering, og vi tilmeldte det år 12 ungdomshold.

1. holdet begynder »opstigningen«

I 1959 vendte første holdet tilbage til B-rækken. Det var det år, hvor Sylvia tog fem diplomer hjem for turneringsmesterskaber. Vi var oppe på 14 ungdomshold, og til trods for at vi i sæson 1960 kun spillede med 13 ungdomshold, øgede vi dette år antallet af turneringsmesterskaber fra fem til syv og stor avisomtale. Det gav os yderligere vind i sejlene. Første holdet vendte i 1961 tilbage til A-rækken. Ungdomsafdelingen måtte for at tilgodese alle ungdomsmedlemmer udvide til 16 hold i 1961, 19 hold i 62 for at toppe med 21 ungdomshold i 1963, samme år som første holdet havde præmiere i Mellem-rækken.

Ungdomsafdelingen begynder »nedstigningen«

Fra 1964 begyndte vi at mærke velfærdssamfundets indflydelse på ungdomsfodbold. Vi var ikke længere privilegerede barnepiger i week-ender; nu skulle børnene med deres forældre i den nye bil op til det nye sommerhus. Folk begyndte at holde ferier udenfor den egentlige ferisesæson. Kort sagt: fra 1964 begyndte tilgangen til ungdomsfodbold at svigte. Det var iøvrigt det år vores nuværende sponsor, Erik Nielsen, Sundby Farvehandel, stod på mål på ynglinge IIIb. Vi havde i 1964 18 ungdomshold.

Det sidste ungdomsstævne

Ungdomsstævnernes tid var også forbi. Man kunne da ikke blive hjemme fra sommerhus eller bil-tur for at gå til ungdomsstævne, "rrrk-ptøj", I må da være "ååååårnsvag". Ja det var en ret så brat mentalitetsændring. De voksne var såmænd ikke bedre; tro endelig ikke det. Til ungdomsstævnet i 1964 havde otte mand lovet at møde op som dommere, der kom tre. Resten måtte jeg charte på stedet. Det siger sig selv, at med sådanne arbejdsvilkår, var det indlysende, at 1964 var det sidste ungdomsstævne. Fra 1965 gik vi over til en ny form for fest, idet vi hvert år, torsdagen for skolernes oktoberferie, holder præmiefest i Kløvermarkens restaurant med deltagelse af som regel ca. 100 forældre og pårørende. Det har vist sig at være en succes, som vi agter at følge op.

»Nedstigningen« fortsætter

De følgende år gik medlemstallet i ungdomsafdelingen ned. I 1965 stillede vi med 17 hold, i 66 og 67 med 14 hold, i 68 og 69 med 12 hold. Der var mange årsager til denne nedgang. Det blev moderne at fraflytte kvarteret med "Barndommens Gade". Nu skulle man ud af byen også til hverdag. Mange flyttede til Tåstrup, Albertslund, Herlev, Ballerup o.s.v., og så blev der jo lidt langt til træning. Far kunne bedre klare at gå på arbejde derude fra, han havde jo "vog-nen". Vi mistede mange gode spillere og dejlige drenge

i den periode. En anden årsag til nedgangen var den, at nu var alle småtalenter begyndt at regne med en professionel karriere i udlandet og følte sig forpligtet til at forlade hyggen og melde sig ind i racet.

1. holdets fremmarch

Fra 1970 begyndte ungdomsafdelingens tilstedeværelse rigtigt at kunne mærkes i seniorafdelingen. I årenes løb er mange trofaste medlemmer rykket op i seniorrækkerne, men jeg forbigår vist ingen ved at sige, at den mest trofaste årgang, vi har haft er 1952. Vi var i 1970 kommet ned på 11 ungdomshold, og i 1971 og 72 spillede vi med 10 ungdomshold. Til gengæld begyndte tilgangen fra ungdommen at mærkes på førsteholdet, og det var glædeligt at konstatere, at med en enkelt undtagelse, var det hold der spillede klubben op i Københavns-serien, hvor vi har ligget fra 1973, vores egen avl.

Vi var da også, vel sagtens som en udløber af første holdets succes, atter oppe på 12 ungdomshold, men i 74 og i jubilæumssæsonen 1975 er antallet atter 10, og det endda efter at puslingene under navnet miniputter er kommet ind under KBUs turneringer og altså er med i tallet.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil gerne benytte lejligheden til gennem dette jubilæumsskrift, at takke de klubber, der igennem årene har inviteret os til deres indendørs stævner. Det er en god måde at holde sammen på tropperne på i vinterhalvåret. Desværre er vi ikke i stand til i samme udstrækning at gøre gengæld, da København i sammenligning med provinsen er et "U-land" med hensyn til at støtte idrætten. Blandt vore vigtigste forbindelser vil jeg nævne: Vojens, som vi gæstede i syv vintre, Gudme/Oure, som er blevet vores nye vinterudflugtssted, (håber det fortsætter), Roskilde Boldklub af 1906, hvor vi har deltaget siden 1959, Espergærde, hvor vi kommer så mange gange i vinterens løb, så drengene selv kan finde vej, Tåstrup og Slagelse, som de sidste to år er kommet med på vort vinterprogram. Her i København er det Fremads årlige stævne i Sundbyhallen og nu til sidst Dragør i Hollænderhallen. Min tak gælder også alle de invitationer, som vi desværre af tidnød må sige nej til. Vigtigt for mig i den forbindelse er det at sige til Gudme, at nok møder vi med mange hold, men mit princip er, at så mange drenge som muligt skal have glæde af deres klub. De betaler jo alle kontingent, og jeg rejser hellere til Gudme med 12 hold end til Paris med et. Et af mine jubilæumssønsker er, at Boldklubben Sylvia i fremtiden vil satse mere på ungdommen end hidtil, uden smålige hensyn til at gode aktive spillere også deltager i træningsarbejdet

med vores ungdom. Som jeg tidligere har sagt: FØRSTE HOLDET ER KLUBBENS ANSIGT, UNGDOMSAFDELINGEN ER KLUBBENS FREMTID.

Til pressen vil jeg sige: til lykke med det fine udtryk "AMATØRHysteri", som jeg ved flere lejligheder har set anvendt. Jeg er af den mening, at det er heltedyrkelsen, der er massehysteri, og alt for mange går med falske illusioner om at blive en stor professionel stjerne i udlandet. Så snart de har ramt målet et par gange, forlader de den lille klub. Det sker i tide og utide, og det giver mig anledning til at sige til de fodboldledere, som på repræsentantskabsmøderne harcelerer over de trukne hold: Det er de små klubber uden skyld i. Det er umuligt allerede i december at forudse det stabile medlemstal for den kommende sæson.

Det er ganske udmærket, at Danmark gør en indsats for at hævde sig internationalt i fodbold, men det må ikke gå ud over bredden. Der tænker jeg på de mange, der dyrker fodbold som en fritidsglæde; dem skal der også være plads til, selv om de ikke satser på fodbold som levevej.

Til slut en tak til alle de dejlige drenge, der i årenes løb er blevet mine små, men ægte venner. Jeg håber at helbredet holder til at jeg endnu i mange år kan omgås med det gryende og spirende liv, det rette symbol på ægte og sand livsglæde, små og store drenge med mod på livet.

Afslutning

Det er bestyrelsens håb, at dette jubilæumsskrift må give læseren et indtryk af Boldklubben Sylvia's 75 år som fodboldklub på Amager.

Det er givet at enkelte vil savne navne, holdopstillinger el.lign., men bestyrelsens mening med dette skrift, er ikke at fremhæve enkelte spillere eller ledere, men give læseren et sammendrag af 75 års aktivitet som fodboldklub på Amager.

Naturligvis kunne man have fremhævet mange spillere for deres talent, disses senere karriere indenfor Sylvia eller i anden klub; fremhævet ledere for deres dygtige arbejde med enten ungdoms- eller seniorhold, deres slid foruden i andre arrangementer.

Der kunne være skrevet bøger om medlemmer der har medvirket til klubbens fortsatte virke, har medvirket til de mange gode resultater der er opnået, samt medvirket i bestyrelsens arbejde. Disse medlemmer — der har givet mange seniores erindringer, skabt ordnede forhold for andre medlemmer, samt gjort klubben ære — skal i denne slutning modtage bestyrelsens specielle tak.

Det er, i forbindelse med undladelsen af de mange navne, bestyrelsens opfattelse, at de mange gode medlemmer der igennem årene har gjort sig bemærket såvel for deres talent som spillere eller som ledere, uden en speciel fremhævelse i dette skrift, fortsat vil være i kammeraternes erindring, og mange vil mindes de enkeltes præstationer alligevel.

Vort håb er – i fortsættelse af de optimistiske ønsker for 1975 – at vi atter om 25 må mødes for at fejre fødselsdag i en fodboldklub der bærer navnet SYLVIA. Vi ses til 100-års jubilæet.

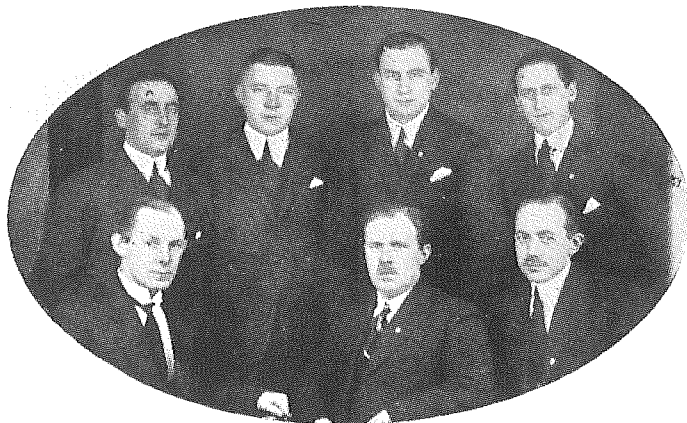
1. Lilleput 1952.

De trange tider i lokale 13.

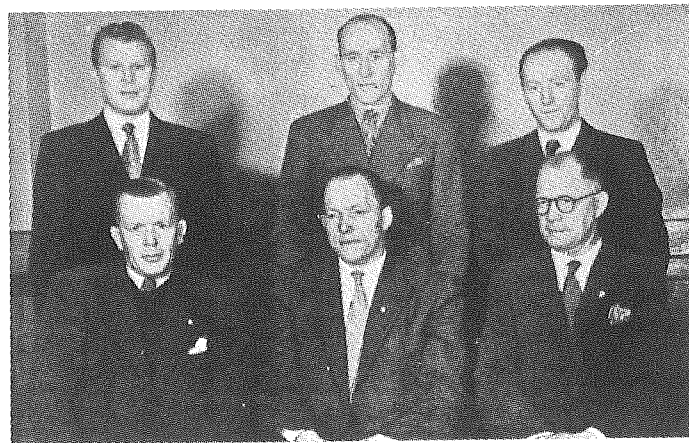

Ungdomsleder Nygaard hilser på sine fordums lilleputter, der som seniors spillede klubben op i KS-serien.

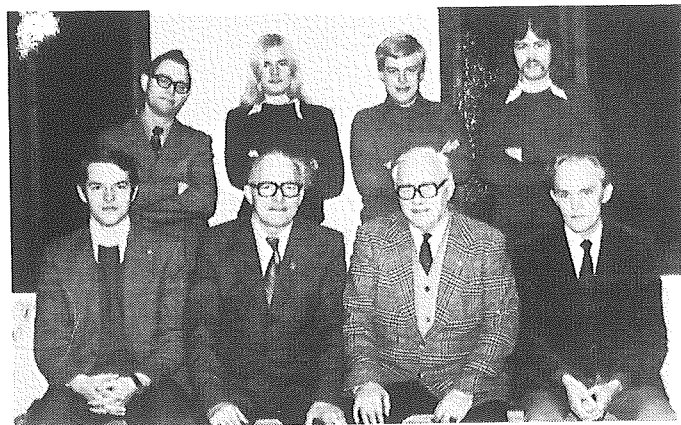

BESTYRELSEN I 1925.

Bageste række, Arnold Christensen, Emanuel Johansen, Ove Hansen, Ejner Johansen, Siddende, Erhardt Larsen (medstifter og formand fra 1900-12), Albert Christensen (Formand 1912-36), Oskar Christensen (Kasserer 1900-35)

Svend Klyver, James Cronqvist, sekretær, Harry Bundgaard, Axel Kruger, næstf., Kaj Christensen, formand, Hilding Borgstrøm, kasserer

BESTYRELSEN I 1975

Torben Schultz, Tommy Parbst, Bjarne Pedersen, Kaj Skou, Kai Witt Olsen, (Kasserer), Kaj Christensen, (Formand) Ib Nygaard, (Ungdomsleder), Vermund Christiansen, (Næstformand)

